

Fællessang: Du danske sommer jeg elsker dig

Du danske Sommer, jeg elsker dig,
skønt du saa ofte har sveget mig.
Snart kolde Farver i Sky og Vand,
snart nøgne Piger ved hver en Strand.

Mer, mer, mer
jeg dog dig elsker, hver Gang du ler.

Du er i Sindet jo lunefuld,
dog Hjertet inderst er pure Guld,
et Eventyr er dit glade Navn,
og Blomster lyser ud af din Favn.

Korn, Korn, Korn
i Drømme gror under Maanens Horn.

Naar dine Bølger mod Bredden gik,
beruset blaa som Gudinders Blik,
en Ungdom jubled din Lovsang ud,
kun klædt i Solskin og brunet Hud.

Ned, ned, ned
til Daab i Glemsel og Evighed!

Og naar du strakte med aabent Sind
de lyse Nætter i Himlen ind,
imens det dufted af Hyld og Hø,
vi bad: Lad Drømmen dog aldrig dø!

Ak, ak, ak!
Vort Hjerte svulmed af Tro og Tak.

Og stundom ud af din fulde Glød
sprang Lyn fra Skyen i Jordens Skød,
og Tordenlatter og Tordenregn
din Trolddom spændte fra Egn til Egn.

Vild, vild, vild
er, skønne Sommer, din Kraft og Ild.

Du danske Sommer, min Hilsen tag,
du lyse Nat og du lyse Dag!
Gaar tit du kold over Landet hen,
jeg ved, du kommer dog hed igen!

Ja, ja, ja,
jeg ved, dit Hjerte er Guld endda.